ROSA CRUX

2/2017

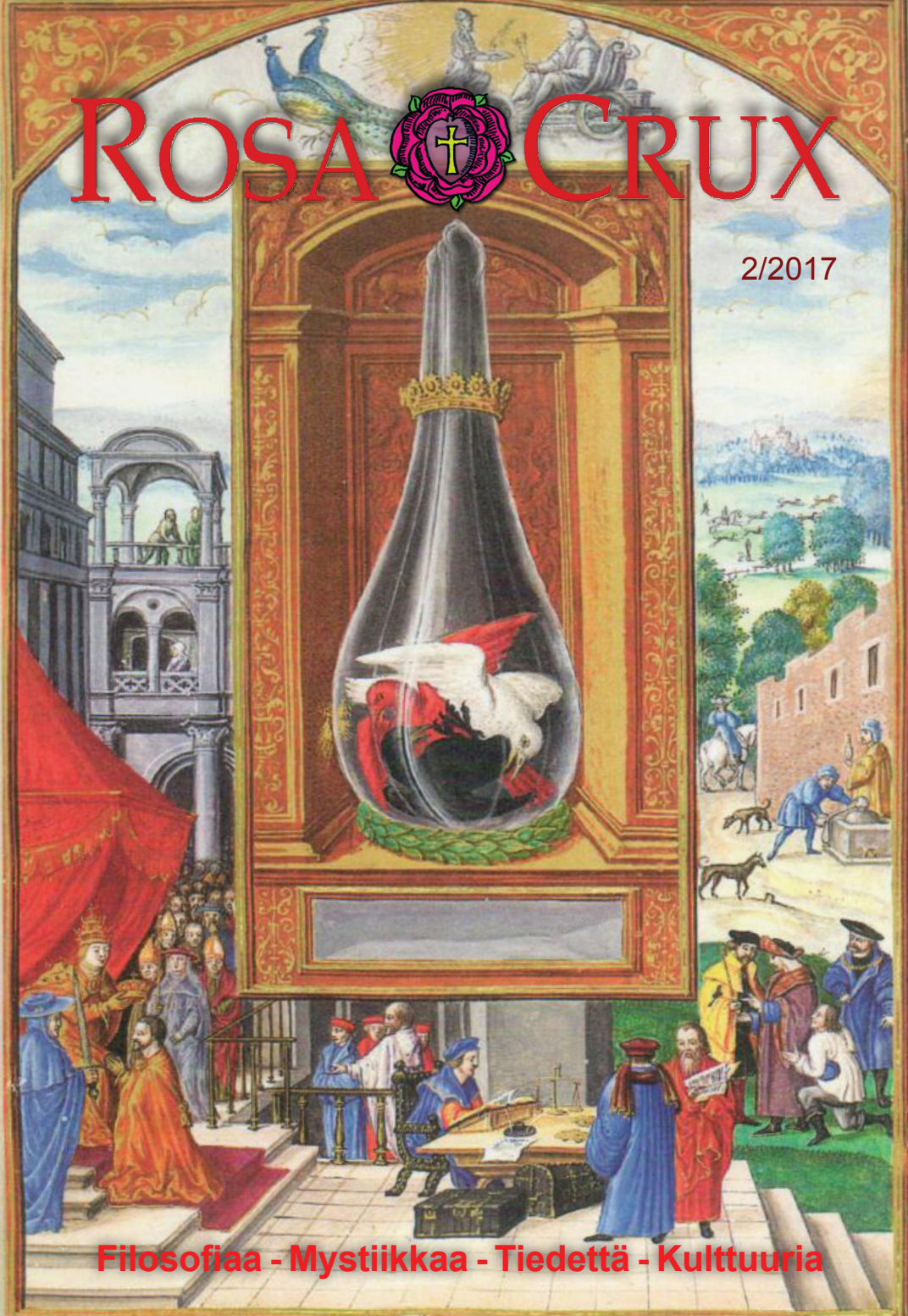

Filosofiaa - Mystiikkaa - Tiedettä - Kulttuuria

ROSA CRUX

FILOSOFIAA - MYSTIIKKAA - TIEDETTÄ - KULTTUURIA

Nro 2, Joulukuu 2017, 20. vuosikerta

Ruusuristin Veljeskunta AMORCin Jäsenlehti

Persoonallisuus – sielun heijastus 6
Paul Brunton, mystikko ja filosofi 10
Ajan nopeutuminen 14
Ennalta aavistaminen 19
Venäläinen kosmismi 22

Kansikuva: Calendrier 2017, Les Noces chymiques

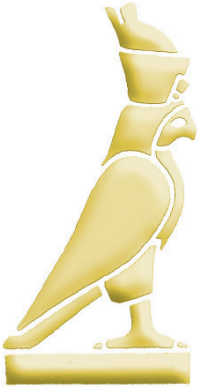

© Copyright 2017
Ruusuristin Veljeskunta
AMORC-SUOMI
AMORC, PL 8, 33341 TAMPERE
amorc@amorc.fi
www.amorc.fi

Kaikki oikeudet pidätetään

Lehden artikkelit eivät välttämättä kuvaa Ruusuristin Veljeskunta AMORCin kantaa, jolloin niistä vastaa kirjoittaja

Mikä Ruusuristin Veljeskunta AMORC on?

Ruusuristin Veljeskunta AMORCin perustana on filosofinen ja vihkimyksellinen perinne. Jäsenten edistyessä opinnoissaan heidät vihitään seuraavalle opintotasolle tai -asteelle. Ruusuristiläiset, niin miehet kuin naisetkin kautta maailman, opiskelevat luonnon lakeja elääkseen harmoniassa niiden kanssa. Opiskelun aihepiirejä ovat mm. sielun luonne, intuition kehittäminen, klassinen kreikkalainen filosofia, kehon energiakeskukset ja itseparantamistekniikat. Ruusuristiläinen perimätieto opastaa ja kannustaa opiskelijaa löytämään sisimmässämme jo olevan viisauden, myötätunnon, voiman ja rauhan.

HALUATKO LISÄÄ TIETOJA?
Pyydä esitteemme osoitteella:
Ruusuristin Veljeskunta AMORC
PL 8, 33341 TAMPERE

050-561 1128
yhteys sähköpostitse:
amorc@amorc.fi
www.amorc.fi

TOIMITUKSESTA

Filosofia palvoo jumalallisia ideoita, ei inhimillisiä idoleja. Se korvaa henkilöpalvonnan totuuden kunnioituksella. Sen kanta on, että kuolleiden henkilöiden kuten Jeesuksen palvonta on ajatusten hukkaamista, mutta niiden kuolemattonien periaatteiden palvonta, joita Jeesus opetti , on aarteen kokoamista taivaaseen.

Paul Brunton

Persoonallisuus – sielun heijastus

Fern Davies, S.R.C.

Universumissa on vain yksi sielu, Jumalan sielu. Tässä yhteneväisessä Universaalissa Sielussa me kaikki elämme, liikumme ja olemme. Jokaisessa elävässä olennossa on erotta-

maton osa Universaalia Sielua. Ihmisen sielu on meissä olevaa jumalallisuutta, joka ei koskaan lakkaa olemasta osa Universaalia sielua. Oma sielumme pyrkii ilmentämään kosmisia ominaisuuksia objektiivisen tietoisuutemme kautta. Kun ihminen tulee tietoiseksi sielustaan, persoonallisuus sopeutuu sieluun, jolloin persoonallisuus on meidän objektiivinen ilmentymämme Universaalisen Sielun osastamme.

Kaikki sielussa olevat merkittävät piirteet ilmentyvät persoonallisuudessa ja sitä kautta paljastuu yksilön todellinen luonne. Kuitenkin yksilöllisyys liittyy maalliseen, ihmisen katoavaan osaan. Sen päämääränä on kuitenkin toimia materiaalisella tasolla, se on maallinen, kun taas ruumiiton sielupersoonallisuus toimii immateriaalisella tasolla. Yhdessä ne kaksi luovat olennon, mikä ilmenee arkielämässä itsenä omalla ladullaan ja persoonallisuudellaan. Elämällämme on tarkoitus ja päämäärä, jonka kautta voimme sielupersoonallisuuden avulla kehittyä ja tulla tietoiseksi todellisesta olemuksestamme.

Jos ihminen korottaa objektiivisen tietoisuutensa ja herkistyy sielunsa ilmaisulle, niin hänen ajatuksensa ja mielipiteensä tulevat yhä enemmän yhteneväisiksi sielun henkisten voimien kanssa. Todella henkisesti valaistunut ihminen on se, jonka persoonallisuus on syvästi harmoniassa sielun kanssa. Toisin sanoen, käsitykset ja ideat ovat yhdenmukaisia kohteen, sielun kanssa. Vaikka persoonallisuus ei koskaan voi saavuttaa sielun täydellistä tietoa, ihminen voi vähitellen laajentaa persoonallisuuttaan tietoisuuden kehityksen kautta tietojen ja kokemusten pohjalta. Hän saa viisautta piilotajuisesta minuudestaan; emme saa Kosmiselta valmiiden totuuksien koostetta.

Ohjaudumme suuressa määrin meitä motivoivan vaikeasti määriteltävän havainnon kautta. Tämän piilotajuisen vaikutuksen ylevien havaintojen perusteella arviomme näyttävät tulevan tarkemmiksi ja luotettavimmiksi verrattuna tavalliseen pohdintaan. Toisinaan tämä kosminen viisaus tai intuitiivinen kyky tun-

Kaikki sielussa olevat merkittävät piirteet ilmentyvät persoonallisuudessa ja sitä kautta paljastuu yksilön todellinen luonne.

tuu selittämättömältä vaistolta, joka pyrkii saamaan meidät toimimaan niin kuin toimimme. Itse asiassa järki usein vastustaa tätä kosmista ohjausta, sillä toisinaan meistä saattaa tuntua ikään kuin saamamme impulssi ei olisi looginen.

Monen mielestä on tarpeetonta ottaa huomioon näitä intuitiivisia impulsseja, koska he ajattelevat reagoivansa tunteella asiaan, joka tulisi käsitellä järkevästi. Tästä syystä kadotamme usein sen avun, josta piti tulla meidän omaamme kosmisen ohjauksen kautta, jota ei tule sekoittaa tunteellisuuteen tai epävarmuuteen. Mystinen vaikutelma on eräänlaista ylipuhumisen tunnetta, ei mitään voimakasta toivetta eikä vaatimusta. Se on eräänlaista korkeampaa arviointia. Kosminen ohjaus järjen kera itse asiassa antaa meille aivan muita tapoja ja mahdollisuuksia kuin mitä oma aiempi kokemuksemme sanoisi. Vanhan tavan mukaan meidän on tapana sovittaa olemassaolomme ja toimintamme järjen ja aiemman kokemuksen mukaisesti ja ajattelemme usein kosmisten vaikutelmien olevan harhaanjohtavia ja siksi jätämme ne ottamatta huomioon, mitä meidän on syytä myöhemmin katua. Kuinka monta tilaisuutta meiltä onkaan mennyt hukkaan siksi, että kosmiset vaikutelmat on hylätty? Koetamme muistella, että ne intuitiiviset tunteet, joita koimme toisinaan, ovat osa sielupersoonallisuuden monien inkarnaatioiden tuomia kokemuksia, jolloin se on ymmärrykseltään syvempi ja sopiva opas edistymisemme polulla.

Itserakas ego

Yksi tärkeä asia on syytä pitää mielessä. Jos yksilö on arvioinut oikein ja tekee joukon oikeita päätöksiä kosmisen ohjauksen tuloksena, mutta sen jälkeen tulee itserakkaaksi tästä, hän voi menettää kosmisen ohjauksen. Itserakkaan egon vuoksi ihmisen yksilölliset ominaisuudet vahingoittuvat ja korkeampi arviointikyky ja viisaus voivat keskittyä hänen objektiivisen minänsä ympärille, samoin tahdon ja järjen käyttöön. Tämänkaltainen asenne aiheuttaa eron tietoisuuden ulkoisen ja sisäisen tilan välillä vallitsevasta kosmisesta yhteydestä, josta kosminen ohjaus tulee.

Ihmisen nöyryyden puute voi kirjaimellisesti sulkea oven siihen korkean asteen ohjaukseen, jota hän sai aiemmin vastaanottaa. Jos oppilas ei osoita nöyryyttä soveltaessaan vastaanotta-

maansa viisautta, niin kosmisen yhteyden katkosta tulee hyvin tehokas läksy. Todellinen kosminen ohjaus on aina yksilön parhaaksi.

Mystisen perinteen mukaan sielupersoonallisuus säilyttää ne kokemukset, joita se on saanut yhteydessään Kosmiseen. Nämä tulevat alitajuntaan jälleensyntymässä. Näihin kokemuksiin liittyy myös karma, jonka vuoksi yksilön on läpikäytävä tiettyjä kokemuksia. Karmaan liittyvä perusprinsiippi on, että jokaisesta muille tekemästämme kärsimyksestä tai surusta meidän on koettava vastaava suru tai kärsimys tilanteessa, jossa opeteltava läksymme painetaan tietoisuuteemme.

Karma ei tarkoita kostamista ja karman kompensaation ainut tarkoitus on opettaa meitä oivaltamaan erehdyksemme ja ymmärtämään, että sielupersoonallisuus saa mahdollisuuden jatkuvaan kasvuun tai kehitykseen. Luomme itse ajatukset ja teot elämäämme. Voimme olla varmoja, ettei meitä koetella senkaltaisen karman kautta, joka yksinomaan toisi meille kärsimystä. Meidän on myös oivallettava, että voimme myös hyötyä positiivisella tavalla niistä myönteisistä asioista, joita olemme joskus tehneet. Maksuvelkojen ja menojen lisäksi voi iloita ja myös hankittuja ominaisuuksia on nähtävissä sielupersoonallisuudessa, jotka näkyvät esimerkiksi taiteellisuutena, kirurgin sorminäppäryytenä, tiedemiehen ymmärryksenä tai humanistin hyvinä tekoina. Kaikki nämä taidot liittyvät karmaan ja auttavat ohjautumista tässä elämässä sekä tulevaisuudessa.

Emme saa unohtaa, että universaalinen sielu on ääretön, mittamaton ja täydellinen, mutta ihmisen sielun ilmaisu on äärellistä ja muuttuvaa. Mitä kehittyneempi persoonallisuus on, sitä valaistuneemmaksi se tulee, sitä enemmän se voi ilmaista sielun laatuja. Psyykkisen etenemisen ja persoonallisuuden luonnollinen kulku on, että sielu voi positiivisella tavalla ilmaista itseään yhä enemmän. Voimme sanoa persoonallisuuden olevan vain sielun heijastusta. Lopullinen päämäärämme on siksi täydentää suhteemme ja yhteytemme sielun kanssa, niin että se voi ilmentyä täydellisesti persoonallisuutemme kautta.

Mitä kehittyneempi persoonallisuus on, sitä valaistuneemmaksi se tulee ja sitä enemmän se voi ilmaista sielun laatuja.

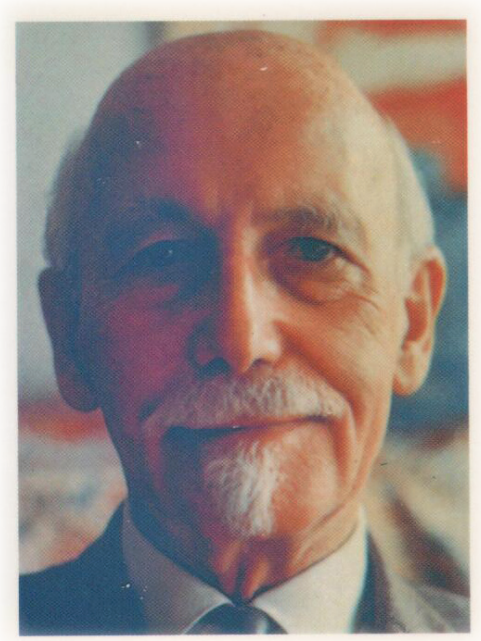

Paul Brunton

mystikko ja filosofi

Adjutrix, S.R.C.

Paul Brunton, englantilainen filosofi, mystikko ja matkailija syntyi Lontoossa vuonna 1898. Hän opiskeli Central Foundation Schoolissa, Lontoossa että McKinley-Roosevelt Collegessa, Chicagossa. Brunton oli jo nuorena kiinnostunut teosofiasta, spiritismistä ja meditaatiosta ja aloitti meditoinnin kuudentoista vuoden iässä ja omien sanojensa mukaan jonkin ajan kuluttua koki mystisiä ekstaaseja. Näitä edelsivät meditaation harjoittaminen ja palava pyrkimys saavuttaa Henkinen Itse. Nämä kokemukset herkistivät hänen mieltään ja hän koki voimakkaana arkisen elämän ja itsensä välisen eron.

Brunton oli varsinaisesti koulutukseltaan sanomalehtimies. Lisäksi hän opiskeli itä- ja länsimaista esoteeriaa, okkultismia, buddhalaisuutta sekä vertailevaa uskontotiedettä. Brunton oli tutustunut myös teosofiseen kirjallisuuteen ja oli Teosofisen Seuran jäsen pari vuotta. Teosofia antoi hänelle kertomansa mukaan ensimmäisen viitteen ja johdannon

idän ajatteluun. Englantilainen buddhalaismunkki, Allan Bennett opetti hänelle buddhalaista meditaatiota ja teoriaa. Brunton on teoksillaan levittänyt tietoa itämaisesta mystiikasta ja filosofiasta läntiseen maailmaan. Elämänsä myöhemmässä vaiheessa hän loi idän ja lännen filosofioista yhdistetyn filosofisen suuntauksen.

Brunton matkusteli vuosina 1930 – 1931 Intiassa ja tutustui moniin joogeihin ja mestareihin. Hänellä oli palava halu löytää totuus ihmisenä olemisen tarkoituksesta ja vapautua yksilöllisen egon rajoituksista. Tapaamistaan henkilöistä syvällisimpinä hän piti Master Mahasayaa, Kanchipuramin Sri Shankaracharyaa ja Ramana Maharishia, jonka oppilas hänestä tuli. Eräs Bruntonia opastanut oli intialainen kauppias, ”Rajah”, josta kerrotaan Salaista Intiaa etsimässä -teoksen alussa.

Oleskellessaan matkan aikana Ramana Maharishin ashramissa Paul Brunton koki samadhin, erään korkeimmista tajunnantiloista, johon intialainen henkisyys tähtää: ”Ajatukset häviävät kuin kynttilä, jonka liekki sammutetaan, mutta tietoisuus ei häviä. Havaitsen, että olen arkisen, maallisen tietoisuuden ulkopuolella. Maailma, jossa olen elänyt, häviää. Olen keskellä sädehtivää valon valtamerta. Tämä valon valtameri on sitä alkumateriaa, josta aurinkokunnat ja planeetat ovat eriytyneet. Se on ääretön ja rajaton, - ja uskomattoman elävä. Minut täyttää autuus ja rakkaus kaikkea elävää kohtaan.” (1)

Paul Brunton henkisenä opettajana

Paul Bruntonista kehittyi henkinen opettaja ja hän antoi kirjoissaan tarkkoja ja yksityiskohtaisia neuvoja mietiskelystä ja henkisestä pyrkimisestä. Varsinaisia luentoja hän ei pitänyt, mutta tapasi ihmisiä, oli kirjeenvaihdossa monien kanssa ja hänellä oli oppilaita ympäri maailmaa. Hän antoi henkistä opetusta, mutta suhtautui varauksellisesti järjestäytyneisiin henkisiin ryhmiin ja myös perinteiseen guru-oppilassuhteeseen. Hänen mukaansa Yliminä on ainoa opettaja, jota tulee etsiä.

Bruntonin opetuksen käytännöllinen puoli painottui mietiskelyn ohjaamiseen ja samalla hän painotti etsijän eettisiä mahdollisuuksia. Hänen mukaansa moraalinen pyrkiminen, tunteiden

puhdistus ja itsekasvatus liittyivät osana henkiseen tiehen. Opetuksessaan hän korosti mm. Jeesuksen Vuorisaarnan sisällöllistä merkitystä. Hän kehotti harjoittamaan mietiskelyä ja samanaikaisesti puhdistamaan luonnetta. Hänen mukaansa itsekäs ego on esteenä Yliminään yhdistymiselle; tämä este ei poistu pelkästään mietiskelyä harjoittamalla.

Yliminän käsitteellä Brunton tarkoittaa ihmisen korkeampaa olemuspuolta. Yliminä kuvaa selvää eroa minän eli egon ja jumalallisen Itsen välillä. Yliminän luonnehdinta kehittyi Bruntonin oman esoteerisen kehityksen myötä. Mystisessä vaiheessaan Brunton korosti Yliminän kuvaavan ihmisen korkeampaa yksilöllisyyttä, jonka vaikutuksen hän hahmotti intiimiksi läsnäoloksi, lämpimäksi ja rauhoittavaksi vaikutukseksi, joka koetaan syvässä meditaatiossa. Filosofisessa vaiheessaan Brunton toi esille Yliminän yhteyden Maailmanmieleen. Ihmisen korkein päämäärä on Bruntonin mukaan olla pysyvässä yhteydessä Yliminän kanssa. Polullaan etsijä saa jo kokea yhteyttä Yliminäänsä harvoissa, ohikiitävissä hetkissä. Brunton kiteyttää nämä käsitteet seuraavasti: 1) ego eli kuviteltu erillinen olento, joka ihminen uskoo olevansa, 2) Yliminä, joka on ihmisen jumalallinen todellisuus, 3) Maailmanmieli, maailmankaikkeuden luoja ja 4) Mieli, ilmentymätön kaiken olevaisen perusta.

Bruntonin kokema valaistuminen

”Aivan kuin olisin kokenut pommin räjähdyksen tietoisuudessani, kuin pääni olisi haljennut auki. Tämä tapahtui yöllä unen ja valveen välitilassa ja johti mielen liikkumattomuuden ja hiljaisuuden syvenemiseen: ei ollut lainkaan tarvetta meditoida. Bhagavad Gitan kohta joka mainitsee, että Tietäjälle päivä on kuin yö ja yö on kuin päivä, tuli kirjaimellisesti todeksi ja jatkuu sellaisena. Kokemus tuli itsestään ja ymmärsin, että Jumaluus oli aina ollut kanssani ja sisälläni.”

”Tunsin että rakkauteni ihmisiä kohtaan ei vähentynyt, vaan päinvastoin se kasvoi suuresti. Jotkut ihmiset näyttävät pelkäävän, että heidän täytyisi luopua henkilökohtaisista rakkauden tunteistaan, jos he astuvat henkiselle polulle. Totuus on, että he tulevat suomaan enemmän todellista rakkautta, jos se tulee

heidän korkeamman itsensä kautta. Minä olin rakkaus, ei tarvinnut edes yrittää rakastaa ketään.” *(lähde 1)*

Paul Brunton kirjailijana

Brunton oli ensimmäisiä henkilöitä, jotka kirjoittivat länsimaisen ihmisen näkökulmasta itämaisesta mystiikasta, joogasta ja vedantasta. Hän pyrki lisäksi kirjoittamaan niistä tavalliselle lukijalle sopivalla tavalla, ilman vierasperäisiä sitaatteja ja termejä. Hänestä tuli yksi tärkeimmistä itämaisten uskontojen ja mystiikan sekä intialaisen filosofian levittäjiä lännessä. Bruntonin teoksissa on keskeistä ajatus, että meditaatio ja ”henkinen etsintä” eivät ole vain munkkeja ja erakoita varten, vaan niistä voi olla hyötyä myös tavalliselle länsimaiselle ihmiselle. Itse hän piti myöhemmän kirjailijakauden teoksistaan tärkeimpinä Totuuden jäljillä ja Yliminän viisaus. Loppupuolella elämäänsä hän keskittyi esseiden ja lyhyiden tekstien kirjoittamiseen. Nämä julkaistiin hänen kuolemansa jälkeen sarjana The Notebooks of Paul Brunton. Paul Brunton kuoli Sveitsissä vuonna 1981.

Paul Bruntonin kirjoja on julkaistu suomeksi yksitoista:

- Salainen tie: Henkisen itsensä löytämisen menetelmä nykymaailmaa varten
- Yliminää etsimässä
- Salaista Intiaa etsimässä
- Egyptin salaisuuksien jäljillä
- Totuuden jäljillä
- Yliminän viisaus
- Ihmisen ikuinen kriisi
- Himalajan erakko: Yksinäisen maanpakolaisen muistelmat
- Ajatuksia etsijän tieltä
- Mietiskelyä henkiseen kasvuun
- Meditaatio ja karma

Brunton artikkelin Lähteet:

1. Hurst, Kenneth Thurston: Paul Brunton: A Personal View. Burdett, New York: Larson Publications. (1989). Tekstin käännös: I. Gastren

2. Antti Savinainen: Artikkelikokoelma; Näkökulmia ruusuristiläisyyteen, hengentieteeseen ja tieteeseen 2014. www.teosofia.net e-kirjat

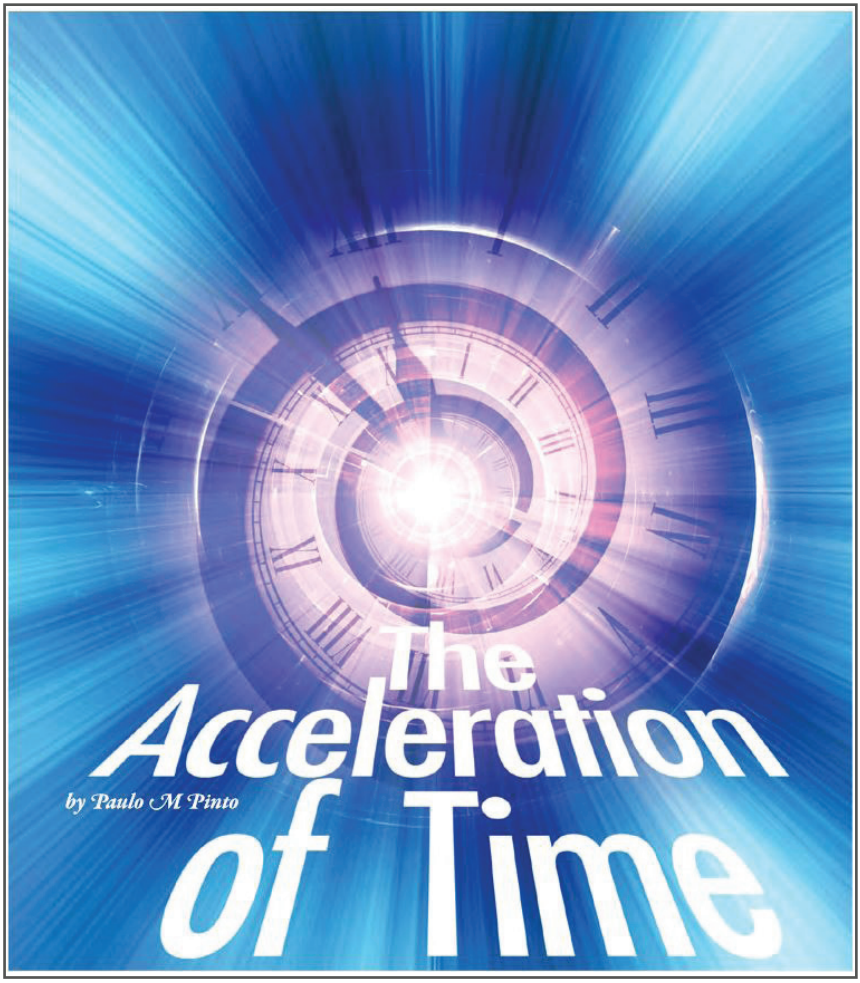

Ajan nopeutuminen

Paulo M. Pinto

The Rosicrucian Beacon -- December 2016

Aika näyttää olevan kiihtymässä, niin, kaiken aikaa. Voimme kokea tämän nopeutumisen monella tapaa; toisinaan meillä ei esimerkiksi ole aikaa tehdä sitä kaikkea, jota aiemmin

ehdimme aivan hyvin tehdä. Jotta ymmärtäisimme ajan nopeutumista, voimme miettiä, mikä sen aiheuttaa ja pohtia sen mahdollista nopeutumisesta. Paulo M. Pinton mukaan tähän seikkaan liittyvät syyt voivat olla psykologisia, teknologisia, väestötilastollisia, fyysisiä ja metafyysisiä.

Psykologisia näkökulmia

Osa toteamistamme ajan nopeuden muutoksista ovat psykologisia. Aivojemme rajoittuneisuus on suuri tekijä, mikä vaikuttaa psyykkisiin vääristymiin ja suhtautumisiin. Pitkäaikainen muistimme säilyttää vain niitä tapahtumia, joihin liittyy tunnelatausta. Muistat ensimmäisen koulupäiväsi vuosien takaa, mutta toisaalta sinun on vaikea muistaa, mitä söit viime tiistaina lounaaksi. Tämä johtuu syystä, että ensimmäinen koulupäivä oli sinulle emotionaalisesti merkittävä, kun taas tiistaiateria unohtuu, vaikka se tapahtui aivan äskettäin. Tämä muistimme piirre auttaa selittämään, miksi ajan koetaan kiihdyttävän kulkuaan.

Kun olit lapsi, yksi kuukausi elämästäsi sisälsi monia uusia, jännittäviä ja unohtumattomia kokemuksia. Näit ensimmäisen kerran paloauton kiirehtivän kadulla, näit naapurin kissan putoavan puusta ja muistat sen maagisen illan, kun pieni serkkusi tarttui käteesi. Tähän verrattuna nykyinen kulunut kuukausi näyttää erittäin kesyltä ja yksitoikkoiselta ja muistin mukaan tavallista lyhyemmältä.

Voimme tarkastella tilannetta myös matemaattisesti. Kun olet neljän ikäinen, yksi lisäkuukausi edustaa 2.0% elämästäsi. Tämä lisää 2.0% muistivarastoasi. Vertailun vuoksi, ollessasi

Lasten käsitys ajasta on hyvin erilainen kun he kokevat jotakin uutta.

40- vuotias, yksi lisäkuukausi lisää vaivaiset 0.2% elinikääsi ja kokemusten keräämiseen. Ei ihme, että koemme kuukausien ja päivien olevan tavallista lyhyempiä nyt kuin niitten oli aiemmin tapana.

Teknologiaa ja väestötilastoa

Teknologisen muutoksen aste

näyttelee tärkeää roolia ajan havainnoissamme. Nykyään ympäristömuutokset tapahtuvat hyvin nopeasti ja tämä saa aikaan, että meistä aika tuntuu lentävän. Meillä ei ole koskaan aikaa sopeutua muutoksiin.

Väestötilastoilla on myös osavaikutuksensa kaupungistumisen ja väestönkasvun vuoksi. Niiden ihmisten määrä, joita kohtaamme ja joiden kanssa olemme tekemisissä yhden viikon aikana ylittää niiden ihmisten määrän, joita isoisäsi kohtasi yhden vuoden aikana talonpoikaisyhteisössään tai tyypillinen keskiajan talonpoika koko elinaikanaan. Tämä antaa kollektiiviselle inhimilliselle alitajunnalle tunteen siitä, että aika rientää suunnattomasti nopeammin kuin aiemmin.

Fyysinen mahdollisuus?

Teknologisen muutoksen aste näyttelee tärkeää roolia ajan havainnoissamme.

Seuraava tekijä on hieman uskalias väite, jonka mukaan ajan kiihtyminen voi olla enemmän kuin pelkkää ihmishavainnon vääristymän tulosta. Kyse on olettamuksesta, joka on kuitenkin syytä mainita. Tuoreet tutkimukset ovat osoittaneet, että aurinkokunta on hidastumassa verrattuna muihin tähtijärjestelmiin ja linnunradan keskukseen verrattuna.1). Tiedemiehet ovat havainneet että muutokset auringon heliosfäärissä (Auringon vaikutuspiiriin kuuluva alue avaruudessa; aurinkotuulen täyttämä kupla, ulottuu Pluton radan ulkopuolelle) ovat tulosta aurinkojärjestelmän hidastumisesta suhteessa linnunradan muihin tähtiin. Tutkijat eivät tunne tämän ilmiön aiheuttajaa, mutta sillä voi olla vaikutusta siihen, mitä aika merkitsee maan asukkaille.

Yleisen suhteellisuusteorian mukaan, nopeus muuttaa aikaa eikä pelkästään ajan arviointia. Aika kuluu hitaammin kun kuljetaan kovaa vauhtia. Ja aika hidastuu, kun kiihdytetään nopeutta. (Tästä syystä GPS-satelliitit, jotka lähtevät maasta erittäin suurella nopeudella, tarvitsevat jatkuvaa sisäisten kello-

jensa tarkistamista, mikä liittyy siihen tosiasiaan, että aika on hitaampaa niille kuin meille maan pinnalla oleville.)

Tähän liittyy mielenkiintoinen mahdollisuus. Lapsen aikakäsite on hyvin erilainen kun hän kokee jotain uutta. Teknologisen muutoksen määrällä on suuri vaikutus ajan havaintoihimme. Kun olit lapsi, yksi kuukausi elämässäsi voi aiheuttaa lukuisia uusia, jännittäviä ja muistettavia kokemuksia. Tämä kokemus, joka meillä on kuluvasta ja kiihtyvästä ajasta, ei välttämättä ole kuvittelua, vaan todellista ja ehkä lähitulevaisuudessa tutkittavaa. Jos aurinkojärjestelmä ja maa sen myötä hidastuu suhteessa aiempiin liikemalleihinsa, olisiko mahdollista, että ajan kulku nopeutuisi maan päällä?

Kun olit lapsi, yksi kuukausi elämässäsi saattoi tuottaa lukuisia uusia, jännittäviä ja muistettavia kokemuksia.

Metafyysiset perustelut

Monet ihmiset ovat huomanneet, että karmiset kokemukset näyttävät nopeutuneen. Menneisyydessä sielujen tuli viettää monia elinaikoja ennen kuin karmiset velat tulivat heidän osakseen. Nykyään tapahtuma näyttää olevan melkein välitön. Kuten edellä käy ilmi, nykyään olemme tekemisissä huomattavasti useampien ihmisten kanssa yhden viikon aikana kuin esivanhempamme vuodessa tai koko elinaikanaan. Karminen sallimus ja korvausvuorovaikutukset ovat nousseet räjähdysmäisesti. Tämä nopeutuminen voisi heijastaa sitä, että maan ihmiskunta on kehittymässä moraalisesti kypsemmäksi, jolloin universumi on vähemmän kuin aiemmin valmis antamaan lisää vapautta itsekkäiden tekojen vuoksi. Ihmiskunnan koko reinkarnaatio-ohjelma näyttää olevan nopeutumassa.

Michael Newton, psykiatri ja

Onko karma myöskin nopeutunut meidän aikanamme?

menneiden elämien tutkija kirjoittaa kirjassaan *Sielujen kohtalo:*

”Kun tutkin eräiden asiakkaiden inkarnaatiokronologia, löysin tavallisesti pitkän satojen, jopa tuhansien vuosien välitilan heidän elämissään paleoliittisen paimenkulttuurin aikana. Kun neoliittisella ajalla 7000 - 5000 vuotta sitten alettiin viljellä maata ja hoitaa kotieläimiä, niin tuon ajan ihmisten elämät sijoittuivat usein noin 500 vuotta päähän toisistaan. Kaupunkien, kaupan ja paremman ruoan aikana havaitsin sielujen inkarnaatioaikojen kasvavan lisääntyvän väestön myötä. Vuosien 1000 ja 1500 jaa. asiakkaani elävät noin kerran kahdessa vuosisadassa. 1700-luvun jälkeen tämä muuttuu yhdeksi inkarnaatioksi yhden vuosisadan aikana. 1900-luvulla eläminen enemmän kuin kerran vuosisadassa on tavallista asiakkaitteni kohdalla.” (2.)

Onko tämä aikaan liittyvää?

Ehkä aika on illuusio, jonka ihmiskunnan henkiset oppaat ovat luoneet nopeuttaakseen moraalista kehitystämme. Karmattomassa olemassaolossaan ihmisen toimintojen karmalliset seuraukset voivat olla välittömiä. Voit lyödä jotakuta kasvoihin ja välitön karma voi saada aikaan sen, että puun oksa putoaa päähäsi juuri silloin. Mitä tulisi tehdä? Voisit pian oppia liittämään aggressiivisen toimintasi universumin välittömään ja samantasoiseen vastaukseen, jolloin opit välttämään aggressiota. Kuitenkin sen tulisi olla robottimainen, vaistonvarainen reaktio.

Voit välttää vihaa välttämällä lyömistä. Aika on ”keksitty” erottamaan toiminta reaktiosta. Tämä reaktioseikka ei ole välittömästi selvä meille. On mahdollista lopettaa ja pohtia miten tekomme voivat vaikuttaa muihin riippumatta niihin liittyvistä rangaistuksista ja seurauksista. Onko tällä mitään tekemistä ajan nopeutumisen kanssa? Vaikuttaa siltä, että toiminnan ja reaktion erottamista tarvitaan moraalisen kehityksen alkuvaiheessa, jolloin alkuperäiset oppilaat kykenevät ajattelemaan toimiaan ennen karman esiintuloa.

Edistyneet opiskelijat jo ymmärtävät kaikkien aistivien olentojen keskinäisen yhteyden eivätkä he enää tarvitse aikaa oppimisvälineenään. Tilanne on sama kun lapsi opettelee ajamaan polkupyörää. Alkuvaiheessa tarvitaan tukipyöriä ja taidon kasvaessa ne alkavat haitata ajoa, jolloin ne poistetaan lapsen

taidon kehittyessä. Ehkä ihmisen tietoisuuden laajentuessa aika alkaa menettää merkitystään ja tarkoitustaan. Toisaalta jotkut tutkijat puhuvat ajan luhistumisesta ennemminkin kuin sen ”kiihtymisestä.” 3). Yhteisönä ja lajina elämme ehdottomasti merkittäviä aikoja.

Viitteet: 1. Tutkijoiden mukaan aurinkokunnan nopeus tähtien välisessä avaruudessa on 52000 mailia tunnissa aiemmin estimoidun 59000 mailin sijasta. Kyse voi myös olla virhearvioinnista.

2. Michael Newton, “Journey of Souls – Case studies of lives between lives”, Llewellyn Worldwide, 2002.

3. David Ian Cowan, ‘Navigating the Collapse of Time,’ Red Wheel, 2010

Ennalta aavistaminen

Catherine O’Neil

The Rosicrucian Beacon -- September 2016

Työmaapäällikkö käveli eräänä päivänä rakennustyömaalla. Hän katseli hetken aikaa kun työntekijät kuormasivat ja asettivat raudoitusta tiettyyn korkean rakennuksen osaan. Äkkiä hän tajusi selvästi, että jotain oli vialla ja pian tapahtuisi onnettomuus. Tunne oli niin voimakas, että hän välittömästi

käski tyhjentää alueen. Miehet poistuivat vastahakoisesti, mutta tuskin he olivat poistuneet paikalta, kun rakennustelineet, joilla he olivat olleet, romahtivat maahan. Jos miehet olisivat olleet niiden päällä, heitä olisi kohdannut kuolema. Tämä on klassinen esimerkki ennalta aavistamisesta tai kuten sitä myös nimitetään, prekognitiosta.

Mystikoiden ja sekä yhtä lailla tutkijoiden mielestä kaiken havaitsemamme taustalla on syy ja seuraus. Kuitenkin ennalta aavistamista kokeneiden mielestä vaikutus on usein hämmennyksen aihe, sillä se ei useinkaan välittömästi liity mihinkään selvään syyhyn. Kuitenkin ihmisen jokin syvempi osa tietää, mikä on syynä ja siksi jälkikäteen vallitsee pelon ja kunnioituksen tunne sitä kohtaan, mikä tekee ennalta tietämisen mahdolliseksi. Tällöin erityisesti kun ilmeneminen, psyykkisen kokemuksen vastapuoli, havaitaan vain hetken aikaa sen jälkeen kun se on koettu; silloin on selvä ja looginen yhteys menneen syyn ja tulevan vaikutuksen kesken.

Voidaan kysyä: ”Miten voidaan vaikutus todentaa jo aiemmin ennen kuin sillä olisi mitään selvää syytä sen olemassaololle? Jos on olemassa yhteys jokaisen syyn ja sen vaikutusten välillä, onko mahdollista, että on olemassa samalla tavoin yhteys jokaisen vaikutuksen ja sen syyn välillä? Kaiken jälkeinen aika liittyy ihmisen ajattelun rakenteeseen; mutta miksi ajan tulee aina mennä eteenpäin?” Ajattelumme mukaan ajan nuoli suuntautuu aina eteenpäin, ehkäpä johtuen entropian ehdottomasta kulusta epäjärjestyksen yhä suuremmille tasoille. Mystisen filosofian näkökulmasta tarkasteltuna kaikella on täysi voimansa Kosmisessa; todella kaikki jonka on mahdollista tapahtua, on jo olemassa ”ikuisessa ja ajattomassa nykyisyydessä”.

Tilan ja erityisesti ajan käsitteiden tunnistaminen ei voi olla muuta kuin tietoisuutemme sivutuotosta. Voimme todeta, että mennyt, läsnä oleva ja tulevaisuus eivät myöskään perimmältään ole sen enempää kuin eri osia yksittäisestä, näkymättömästä tietoisuuden muodosta tunnettuna termillä ”nykyisyys”, siis sama ”nyt”, jota niin sanottu ”Akaasiset aikakirjat” kuvaavat. Tältä näkökannalta katsottuna syyn ja seurauksen monet mallit voivat teoriassa olla intuitiivisesti havaitut. Kuten kaleidoskoopin mallit, erityinen muoto on yhden toiminnan tulosta toiseen ja niiden suhdetta toinen toisiinsa.

Mystiikan mukaan piilevien

psyykkisten toimiemme kautta olemme kykeneviä tulemaan tietoisiksi näistä malleista. Ne voivat yksinkertaisesti olla vaikutteita, jotka äkillisesti tulevat objektiivisen tietoisuutemme kenttään tai subjektiivisia tunneilmaisuja ilman mitään älyllistä yhteyttä ja niissä tuodaan niiden objektiivinen tietoisuus esiin. Ihmiset, jotka saavat sen kal-

> Mystiikan mukaan piilevien psyykkisten toimiemme kautta olemme kykeneviä tulemaan tietoisiksi näistä malleista.

taisia vaikutelmia, eivät voi olla suhteessa suoraan tulokseen tai havaitun mallin ilmentymiseen, mutta he voivat olla tahattomasti virittyneitä tai kosketuksissa muiden mieleen, muiden, jotka ovat tai jotka pian liittyvät suoraan syy- seuraus suhteeseen; joko seuraamalla tavallista ajan nuolisuuntaa tai mennen sen normaalia virran suuntaa vastaan .

Voimme todeta pelkomme tai havaitessamme voimme tulkita sellaiset vaikutelmat erityiseksi tapahtumaksi, joka voi sattua ihmiselle tai ihmisille tulevaisuudessa. Tulevaisuuden ”syy” nähdään ja se voidaan kiinnittää ajan nuolen kärkeen väistämättömäksi merkiksi menneisyyden vaikutuksesta. Useimmille ihmisille tämä merkitsee kärryjen asettamista hevosen eteen, mutta luonnossa mikään ei sanele, etteikö ajan suunta voisi virrata väliaikaisesti taaksepäin.

Monialaisen tieteellisen tutkimuksen mukaan useimmilla luonnollisilla tapahtumilla on syyn ja seurauksen ketju ennen kuin suuret tulokset ilmaantuvat. Maanjäristykset liittyvät maan kuoren paineisiin ja purkauksiin, jotka ovat kestäneet maan aikaa vuosia, joskus vuosisatoja. Rakennustelineiden piilevässä

romahduksessa on väitetty, että psyykkisesti herkkä henkilö voi aivan hyvin tulla tietoiseksi katastrofaalisesta syiden ja vaikutusten lopullisesta vaikutuksesta ja se on hänen ympärillään ja hän näkee lopullisen tuloksen, ei siten kuten me tavallisesti arvioimme syyn seurauksena, mutta menneisyyden vaikutuksen tulevana syynä.

Tavallisesti on kyse vain lopullisen ajan eteenpäin kulun vaikutuksesta, joka on todettu sen ilmentymisen ollessa suorassa yhteydessä yksilöön. Näkemys voidaan todeta näynomaiseksi tai kuulluksi tai se on yksinkertaisesti tunteenomainen ”tunne” uhkaavasta tilanteesta, joka on tarpeeksi vahva saamaan aikaan välittömän liikkeen. Meidän intuitiiviset kykymme heilahtelevat eteen- ja taaksepäin ja pystyvät saamaan aikaan nämä molemmat liikkeet monien tilanteiden suureksi hyödyksi.

Venäläinen kosmismi

Vladimir Koptelov

AMORCin Venäjän
Administraation Administraattori

The Rosicrucian Heritage -- 2013
Vol 20, No: 2

Historiallisessa mielessä Venäjällä on ollut ruusuristiläistä toimintaa ensimmäisen kerran 1700-luvulla keisarinna Katariina Suuren (1729-1796) aikana. Tähän vaikutti merkittävä persoonallisuus Nikolai Novikov (1744-1818). Keisarinna sen

toiminnasta ja Ranskan vallankumouksesta pelästyneenä määräsi kuitenkin kaiken ruusuristiläisen toiminnan lakkautettavaksi. 1800- luvulla ruusuristiläisyyden aika oli hiljaista ja vaitonaista ja 1900-luvulla kaikki arkistot oli suljettu syistä, jotka me kaikki tunnemme. Kuitenkin tiedämme, että aina 1930-luvulle saakka ruusuristiläisyyttä oli pienten eriytyneiden ryhmien keskuudessa, joita eri maissa asuneiden loosien jäsenet opettivat suullisesti.

Totalitaarisen hallinnon yli 70 vuotta kestäneen ajan kuluessa kiellettiin kaikki filosofiset suunnat, jotka eivät olleet materialistisia termin filosofisessa mielessä. Tämä materialistinen näkemys on perintöä 1800-luvulta. Kaikkia olemassaolon probleemaa koskevia henkisiä tai spiritualistisia lähestymistapoja pidettiin ensin taikauskona ja myöhemmin rikollisina, koska kaiken tieteen tuli olla materialistista. Kuitenkaan inhimillinen henki ei aina mukaudu maailmallisen elämän vaatimuksiin ja tässä mielessä kirjoitan 'venäläisestä kosmismista' universaalisen henkisyyden liikkeenä.

Nikolai Novikov (1744-1818)

Me ruusuristiläiset emme epäile universumin olemassaolon henkistä perustaa. Kansoja ja kulttuureja yhdistävän ajan ja tilan ylittävän perinteen kantajina meillä on oikeus opiskella elämän mysteerejä. Tiedämme lisäksi, että Kosminen levittää hyvää tekeviä värähtelyjään kaikkien ihmistovereittemme keskuuteen. Usein nämä värähtelyt saavat heidät hakeutumaan aluksi tieteen, filosofian tai kulttuurin piiriin ja ennemmin tai myöhemmin he alkavat etsiä valoa. Näemme tässä universaalisen evoluution periaatteen ilmentymisen ja voimme vain iloita siitä. Tämä kuvastaa sitä tyytyväisyyden ja ilon tunnetta, kun ruusuristiläiset haluavat löytää omien kansojensa historian ihmisistä merkkejä, jotka kertovat ihmiskuntamme jaloimmasta polusta kohti meidän mielestämme rakkaita ihanteita. Nimenomaan tästä näkökulmas-

ta käsin haluaisin kertoa teille kosmismista, mystisestä liikkeestä, joka on ilmennyt Venäjän henkisessä elämässä kahden vuosisadan aikana.

Luonnollisesti olemassa oleva yhteys.

Venäläisen kosmismin perustoimintaa tieteellisenä, filosofisena, uskonnollisena ja kulttuurisena ilmiönä alkoi ilmetä 1800-luvulla, mutta termi 'kosmismi' ilmestyi vasta 20:llä vuosisadalla. Kosmismin käsite on laaja ja siihen kuuluvat ajatukset universumista, ihmiskunnasta, maailmasta, ihmiskunnan mikrokosmoksen ja luonnon makrokosmoksen suhteista sekä luomisen yhdeksi harmoniseksi kokonaisuudeksi luovista yhteyksistä. Samankaltainen käsite on tuttu useista kulttuureista ja voimme pitää venäläistä kosmismia olennaisena osana globaalia kulttuurinäköalaa ja toisaalta ainutlaatuisena visiona, joka erottaa sen muista kulttuureista.

Tämän näkymän perustana on sen yhteyden ymmärtäminen, joka on luonnollisesti olemassa oleva yhteys yksilön, ihmiskunnan ja universumin kesken. Tämä yhteys sallii meidän pitää luomista ja sen lakeja kokonaisuuden olennaisena osana. Sen kaltainen näkemys on selvää ja ilmeistä filosofiassa, tieteessä, kulttuureissa ja taiteessa. Suuret 1800-ja 1900-luvun luonnon tutkijat Vladimir Vernadsky (1863- 1945), Konstantin Tsiolkovsky (1857- 1935) ja Aleksandr Tchigevsky (1897- 1964) pitivät universumia suunnattomana elävänä organismina, kun taas materialistiset tutkijat näkivät sen valtavankokoisena koneena. Sama lähestymistapa on runoudessa (Fedor Tiutchev, Valeri Brioussov, Konstantin Belmont ja Nikita Zabolotsky), proosakirjallisuudessa, (Vladimir Odoievsky, Andrei Bely, Andrei Platonov), maalaustaiteessa (Mikhail Vrubel, Mikhail Nestorov ja Nicholas Roerich) ja musiikissa, Tchaikovskyn, Scriabinin ja Rachmaninovin sinfonioissa, jotka kaikki ilmaisevat moniarvoista lähestymistä kosmismiin.

Venäläinen kosmismi on siis löydettävissä Vladimir Solovievin (1853-1900), Sergei Bulgakovin (1874-1944) ja Lev Karsavinin (1884- 1952) filosofisista teoksista, joissa on ilmennetty uutta ontologiaa. Kosmismin perusajatus on, että ihmiskunta ja universumi ovat yksi ja sama asia;

ihmissielu ja kosmos kuuluvat samaan ilmiöiden järjestelmään. Kaikki keinotekoinen alentaa ihmisen elämää, erottaa ihmiset toisistaan ja sivilisaation luomisesta. Kosmos on luonnollinen ja ihminen on lähinnä orgaaninen osa siitä, vapaa toimija, kuitenkin vastuussa vapaasta tahdostaan ja siksi vastuullinen valinnoistaan. Hänellä on mahdollisuus luoda sivilisaatio, jossa luonnollinen että keinotekoinen voivat vallita. Luontoon avautuvia ovia ei ole suljettu lopullisesti, kuitenkaan ihmisellä ei ole vielä ollut aikomusta avata niitä.

Kosmismissa yhteyden käsite ei perustu sosiaalipoliittisille, ekonomisille tai ideologisille opeille, vaan ekologiselle pohjalle ja tämä oli muotoiltu jo ennen oman aikamme ekologisia katastrofeja. Kosmismia ei tule pitää paikallisena ilmiönä, erossa maailman filosofeista. Löydämme sen myös muinaisista kosmologioista, neopythagorilaisesta filosofiasta ja luonnon matemaattisesta kuvauksesta. Venäläisessä kosmismissa voi nähdä idean, jonka mukaan ihmisen tietoinen aktiivisuus ei ole irti hänestä, vaan päinvastoin luonnonlakien tukemaa. Ihminen ei ole luonnon piirin ulkopuolella; hän toimii siitä käsin kuin luonnostaan universaalinen osa. Tällä tavalla hän palvelee kosmista evoluutiota.

Ruusuristiläisille on selvää, että 19. vuosisadan tiede, jota sen huomattavimmista osioistaan käsin pidettiin puhtaasti materialistisena ja järkevänä, kohtasi arvoituksia, joita ei voitu ratkaista ilman spiritualistisia tai ei-järkeviä ajatuksia. Tämän myönsivät niin sanotut materialistiset tutkijat ja se on tulosta vakavista tutkimuksista, emmekä voi kieltää sen tekijöitä kuvaamasta mielipiteitä, joita he eivät ole koskaan aiemmin ilmaisseet.

Konstantin Tsiolkovsky

Konstantin Tsiolkovsky (1857-1935), vaatimaton opettaja, suuri tiedemies ja planeettainvälisten rakettimatkojen isä sanoi: ” Maan ja ihmiskunnan epätäydellisyys

Konstantin Tsiolkovsky (1857 - 1935)

on vain tulosta niiden nuoresta iästä ja tämä on johtanut melkein kaikki ajattelijat pessimistisen ajattelun erheellisyyteen. Joskus me sanomme: 'Kaikki riippuu meistä.' Olemme kuitenkin vain universumin olentoja. Maailmankaikkeus on järjestynyt sillä tavalla, että se on kuolematon ja sen osaset elävässä muodoissa ja siunatut olennot ovat myös kuolemattomia. Universumilla ei ole loppua. Haluamme todistaa että universaalinen tahto on kaunis, siksi Kosmoksen yleisenä muotona me olemme ainoa hyvyys, äly ja täydellisyys."

Tsiolkovsky puhui atomista elävänä ja kuolemattomana osasena, joka vaeltaa yhdestä organismista toiseen. Tästä syystä hän piti kuolemaa ihmisen tunteista johtuvana illuusiona. Elämänsä loppupuolella hän sanoi, että koko hänen työnsä oli tarkoitettu todistamaan yhtä asiaa: *Kosmos sisältää vain iloa, tyytyväisyyttä, täydellisyyttä ja totuutta.* Hän sanoi myös, että miljoonien vuosien kuluttua aineesta tulee puhdasta tietoisuutta, joka on kaikki-tietävää ja silloin yksilöiden fyysinen olemassaolo aineessa ja hiukkasmaailmoissa ei ole tarkoituksen mukaista. Tämä aine (tai tietoisuus) saavuttaa täydellisyyden säteillen korkeammalta tasolta, joka tietää kaiken eikä toivo mitään, toisin sanoen, oletetun jumalallisen tasolta. Ja tuolloin universumi on yhtä suunnatonta täydellisyyttä. Kun se on muuttunut korkeammalta tasolta emanoituneeksi muodoksi, ihmiskunnasta on tuleva ajallisesti kuolematonta ja ääretöntä tilassa. Hänen mukaansa käsitettä 'säteilevä ihminen' ei voi kukaan nykyään tajuta täydellisesti.

Vladimir Vernadsky

Akateemikko Vladimir Vernadsky (1863-1945), yksi huomatuimmista venäläisen kosmismin kannattajista, nousi luonnontieteiden maakeskeisen viitekehyksen yläpuolelle ja toi tieteeseen universumin käsitteen 'biosfääri'. Hänelle biosääri, ohut elävän

Vladimir Vernadsky (1863 - 1945)

aineen kerros planeetallamme, on kosminen ilmiö, joka vahvistaa maan kehitystapahtumaa, mikä johtuu sen kyvystä sitoa ja muuttaa kosmoksen energiaa, erityisesti auringon säteilyä. Ihmisen ilmaantuminen tietoisena olentona voimistutti tätä kehitystä edelleen ja biosfääri on aiemmin tai myöhemmin muuttuva tietoisuuden sfääriksi, 'noosphere'-käsitteeksi kreikaksi. Verdandsky uskoo noospheren olevan 'kosmista järjen valtakuntaa', joka levittäytyy ulospäin ja siitä tulee kosmoksen rakenne-elementti.

Noosphere- käsitteen keskisiä ideoita on, että se on välttämätön harmonisoimaan ihmisen ja luonnon välisiä suhteita. Ruusuristiläisinä näemme hämmästyttävän samanlaisuuden tämän ja ruusuristikäsite Egregoren välillä, josta valaistuneet mystikot ovat jo kauan tietäneet. *Vernadsky ajatteli, että geologinen evoluutio tuki biologista yhteisöä ja koko ihmiskunnan samanarvoisuutta,* ja siihen ovat Homo Sapiens että kaikki esivanhemmat kuuluneet. Rotujen polveutuminen on luonnon lakien mukaista jatkuvaa ja loputonta kehitystä. Ei ole mahdollista vastustaa ihmisten samanarvoisuutta, koska he ovat olennainen osa ihmiskuntaa. Hänen ajattelunsa mukaan on meille tärkeää, että demokratia resonoisi harmoniassa luonnollisten geologisten prosessien kanssa, luonnon lakien mukaisesti ja että ne vastaavat noosphere-käsitettä. Vernadskyn henkinen maailma on silta luonnontieteen, filosofian ja uskonnon välillä.

Hän kannattaa mystisperusteista tunnustuksetonta uskonnollisuutta. Voimme jopa sanoa, että hänellä oli kosminen uskonnollinen tavoite, mikä eri syistä on avautumassa modernin yhteiskunnan henkisessä elämässä. Hän kirjoitti: "On vahinko, että nykyinen tieteellinen käsitys kosmoksesta ei sisällä mitään jota ihmiskunta pitää vireillä. Kuitenkin nykyisin olemme kokemassa hyvin tärkeää käännettä; huomaamme että on tapahtumassa ristiriitaisuuden heikentymistä kosmosta käsittelevän tieteellisen näkemyksen ja sitä koskevan filosofisen ja uskonnollisen käsityksen välillä." Alun alkaen materialistina hän kysyy itseltään: "Jos ajatus ei ole eräs energian muoto, kuinka se voi vaikuttaa materialisiin ilmiöihin?" Hän lähestyi Goethea, joka sanoi: "Tieteessä voimme tietää, miten asiat toimivat, mutta emme tiedä miksi."

Kosmoksen viisaus

Vladimir Soloviev, Pavel Florensky, Nikolai Losski, Lev Karsavine, Nicholas ja Elena Roerich edustavat venäläisen kosmismin filosofista ja uskonnollista suuntausta. Se ei ole yhdenmukainen liike, mutta eroista huolimatta sen keskeinen ajatus on selkeä; se on hengellisesti perusteltu pyrkimys ihmisen liittoon ympäröivän maailman kanssa. Tämän idean lähde on antiikin filosofiassa. Esimerkiksi Platonin filosofian mukaan Universaalisella Sielulla on välittävä tehtävä ideaalisen ja aineellisen välillä. Sielu on universaalisen järjestyksen alku. Solovievin mukaan: ”Todellinen ykseys ei ole vastakohdassa moninaisuuden kanssa, mutta käsittää kaiken ja liittyy Sofiaan, Viisauden Jumalaan.” Myöhemmin Florensky nimittää Sofiaa ei pelkästään ’Viisauden Jumalaksi’, vaan myöskin ’Kosmoksen Viisaudeksi’, Viisaudeksi, joka suo aineelle sen rakenteen, kauneuden ja järjestyksen. Hän näkee Sofiassa maailman ihanteellisen viisauden, joka kannattaa sen ykseyttä, sen todellista äärettömyyttä’.

Matemaatikkona, taidekriitikkona, insinöörinä, filosofina ja kirjoittajana Pavel Florensky (1882-1937) oli yksi 1900-luvun viimeisiä ensyklopedisteja. Hänen tapanaan oli sanoa, että kulttuuri on termodynamiikan toisen lain vastakohta ja entropian universaalinen laki, joka tuomitsee kaiken katoamaan ja potentiaalin alentumisen nollaan. Hänen ajattelunsa mukaan kulttuuri on tietoista kamppailua maailmallisen skaalan tasoittumista vastaan. Se tarkoittaa mahdollisuuksien erojen laajenemista joka alalla elämän olosuhteiden pakosta. Sitä vastoin tasoittuminen merkitsee kuolemaa. Näemme tämän vahvistavan ruusuristiläistä väitettä, joka koskee erilaisten olemassaolon negatiivisen ja positiivisen mahdollisuuksien läsnäoloa ja erityisesti suhdetta Vitaaliin Elämän Voimaan positiivisine ja negatiivisine vastakohtaisuuksineen elämän itsensä ehdottomana tilana.

Nikolai Roerich

Venäläistä kosmismia ei voi ymmärtää tutustumatta Roerichin henkiseen perintöön, jonka kannattajien näkemys maailmasta on ilmaistu filosofisena järjestelmänä, joka pyrkii selittämään elämää ja kuolemaa, ihmiskunnan paikkaa kosmoksen

evoluutiossa ja kosmoksen roolia ihmiskunnan evoluutiossa. He loivat filosofiaa pohtien itsen tietoutta ja ihmisen itsekehitystä, ihmisen, joka on löytämässä ne yhteydet, jotka yhdistävät hänet kosmiseen ja itse elämän kosmiseen. Roerichin mukaan elävä etiikka keskittyy sisäiseen ihmiseen, hänen ajatuksiinsa, havaintoihinsa ja tunteisiinsa. Itsetuntemuksen kautta ihminen voi suunnata katseensa pois itsestään ja tulla 'Valon voimaksi' luoden siten voimakkaan ja särkymättömän yhteyden itsensä ja Kosmoksen välille.

Nikolai (Nicholas) Roerich (1874-1947) oli kirjeenvaihdossa Harvey Spencer Lewisin, AMORC:in ensimmäisen imperaattorin kanssa 1900-luvulla ja he työskentelivät yhdessä

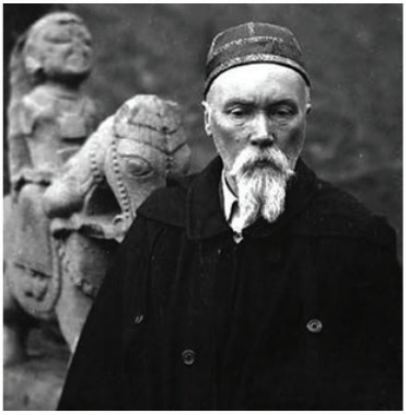

Nicholas Roerich (1874 - 1947)

henkisellä polulla. Heidän polkunsa kohtasivat molempien samankaltaisten pyrintöjen vuoksi. Roerichin kestävä Suuremman Valon etsintä sai aikaan suurta kunnioitusta, joka on säilynyt kaikkien ruusuristiläisten keskuudessa. Hän uskoi, että ihmiskunnan sisäisellä maailmalla on kosminen ulottuvuus ja että kaikki sielun toiminnat voivat saada aikaan maailmassa muutoksia. Juuri tämän vuoksi ei vain toimillamme, mutta myös ajatuksillamme on suuri merkitys. Tästä virtaa loukkaamattomuuden, moraalisen puhtauden ja humanismin luonnollinen välttämättömyys ihmisten välisissä suhteissa.

Nicholas Roerichin esteettinen usko perustuu ihmissielun särkymättömään viehtymykseen kauneutta kohtaan: "Koettelemusten kautta ihmiskunta saavuttaa kauneuden rannat. Ukkosen ja salaman kautta se oppii kunnioittamaan Kauneutta. Ilman Kauneutta uusia hengen varustuksia ei voida rakentaa." Kuuluisaa Nicholas Roerichin 'Rauhan lippua' kulttuuriarvojen puolustamiseksi nimitettiin 'Kulttuurin Punaiseksi Ristiksi' aikalaisten taholta. Hänen taiteellinen perintönsä on suunnaton, noin 6000 maalausta ja hänen luova

voimansa todistaa, että hänen filosofiset ohjeensa olivat tehokkaita, koska hän koki ne suorasta lähteestä.

Rohkeutta avata silmämme

Venäläisen kosmismin olennainen kaikki liikkeet yhdistävä puoli koostuu tarpeesta täydellistää 'sisäinen ihminen', ihmisyyden sielu, saavuttaa korkein harmonia luonnon ja kosmoksen kanssa ja täysin hyväksyä ihmiskunnan vastuu Maa-planeetasta. Kosmismi painottaa kaunopuheisesti hyvin tärkeää seikkaa; kun ihminen kääntää huomionsa olemassaolon peruskysymyksiin, kun hän pyrkii tutkimaan kunnioituksella ja pitkään aineettomuutta, hän ennemmin tai myöhemmin saavuttaa 'henkisyyden' ja henkisyys varustaa hänet vastauksin joita hän etsii. Kosminen inspiroi ihmisiä eri tavoin, intuitiivisesti tai järkevästi ja tuolloin havaitsemme, ettei valo ole kaukana; todella se on hyvin lähellä ja todella kaikkialla. Aivan yksinkertaisesti, meidän kaikkien tulee avata rohkeasti silmämme.

Evoluutio seuraa juoksuaan ja voimme liittyä ajatukseen, että nyt on mahdollista kulkea koettua polkua pitkin ilman hyödyttömiä kiertoteitä ihannetta kohden. Polku josta puhun, on tietenkin Ruusuristin polku. AMORCiin kuuluvien ihmiskielten moninaisuudesta huolimatta me ruusuristiläisinä vaellamme samaan suuntaan ja olemme osa maailmanlaajuista järjestöä. Haluaisin lopettaa tämän viestin Nicholas Roerichin kirjoituksesta otettuun lainaukseen, sillä se kuvaa hyvin sitä mitä olen kertonut venäläisestä kosmismista:

"Kulttuuri on valon kunnioitusta, kulttuuri on elämän ja kauneuden yhtenäisyyttä: kulttuuri on arvioinnin ja inspiroinnin todentamisen synteesi. Tutkimuksella, kunnioituksen ja ihailun avulla voimme tulla evoluution yhteistyöntekijöiksi ja nimenomaan valosta voi todellinen tieto nousta. Tämä todellinen tieto perustuu synnynnäiseen suvaitsevaisuuteen; tästä synnynnäisestä suvaitsevaisuudesta tulee ehdoton ymmärrys: ehdottomasta ymmärtämisestä syntyy innostus rauhaa kohden, mikä valaisee ja puhdistaa. Ja niin Kulttuuri ja Rauha saattavat ihmiskunnan voittamattomaksi, koska ollen tietoinen kaiken henkisen kulttuurin välttämättömyydestä ja tarpeellisuudesta ihmiskunnasta tulee kestävä ja kykenevä omaksumaan kaiken."

ANTIQUUS MYSTICUSQUE ORDO ROSAE CRUCIS

Ruusuristin Veljeskunnan Jäsenlehti